

At Vinder efter Lovudkastet kun skulle betale Halvdelen af Borgerstabspenge mod Mænd; er upaatvilelig grundet i, at Vinderne, i Almindelighed betragtet, ikke kunne antages at drive de Næringer, hvortil de gennem Næringsbevistet skaffe sig Adgang, med samme Kræfter eller i samme Udstrækning som Mændene. Men Fleertallet maa dog holde for, at, naar Gebyrerne sættes saa lavt som efter vort Forslag, og naar der i det Hele aabnes Fruentimmerne samme Adgang til Næringsbrug som Mændene, er der ikke tilstrækkelig Grund til at sætte Afgiften anderledes for dem end for disse.

Sidste Stykke bør efter Udvalgets Formening udgaae. Bistnok er denne Bestemmelse motiveret ved, at de høie Sætsler, som S'en bestemmer, vilde blive for trykkende for den Uformuende; men, selv uden Hensyn til en endog betydelig Nedsættelse i Betalingen, synes det mindre stemmende med Begrebet om deslige, det Offentlige tilfaldende Afgifter, at de efter Communalbestyrelsens Skjøn skulde kunne nedsættes for den Enkelte.

Til § 13.

Udvalgets Fleertal maa ansee det for rettest, at Betalingen for Næringsbevistis bliver eens overalt paa Landet, uden Hensyn til Betalingens Størrelse i nærmeste Kjøbstad; og at den sættes til det Halve af hvad § 12 fastsætter for Kjøbenhavn, altsaa lige med Afgiften i de mindre Kjøbstæder. Men, naar saaledes den Fortegnelse, som ifølge § 12 skal udarbejdes for hver Kjøbstad, og som skal vise, hvilke Næringsbrug der skulle henhøre under hver enkelt Klasse, ikke kan benyttes, vil der for Landet være at forfatte egne Fortegnelser, som vise, hvad der i den omspurgte Henseende skal være Regel.

Medundertegnede Møller finder ikke tilstrækkelig Grund til her at fravige Udcastet. Det Moment, som overhovedet skal afgjøre, om et vist Erhverv skal taxeres højere eller lavere, har fuldkommen samme Betydning her, hvor der spørges om Næringen i Stædernes nærmeste Omegn, som andesteds; man tænke sig f. Ex. den nærmeste Omegn af Kjøbenhavn.

Ved Fleertallets Forslag vilde der og, saavidt skjønnes, være gjort et ikke uvæsentligt Brud paa Grundfætningen om den lige Beskatning af Næringsbrugene paa Landet og i Byen. Noget anderledes forholder det sig, naar man opstiller et Slags Undtagelse alene med Hensyn til Haandværkerne og indskrænker Undtagelsen til dem, der boe over 1 Mil fra Kjøbstaden; thi det vilde neppe være ubilligt, om Betalingen for disse nedsattes til det Halve af hvad der svarede i nærmeste Kjøbstad. Det kan nemlig ikke seile, at Haandværkernes Stilling i de mere fjernliggende Egne paa Landet mange Steder er saa ringe, at enhver Afgift for dem bliver følelig.

Den Kjendelse til Sognecommunen, som omtales i femte Stykkes andet Punktum, og hvorom der kun indtil den 1ste April 1868 bliver Spørgsmaal, bør efter Fleertallets Formening helst bortfalde, da der ellers af de paa-gjældende Erhverv ikke skulde svares Noget til Sognecommunen, og da den Omstændighed, om Vedkommende af en særegen Grund fritages for at betale Noget, forsaavidt er Landcommunen uvedkommende. — Men da der paa den anden Side ikke lader sig anføre nogen afgjørende Grund for, at den, der flytter paa Landet, skal fritages for en Afgift, som han ikke befries for, naar han flytter til en anden Kjøbstad, og da Betalingen for visse Næringer dog strax skal tilfalde Sognecommunen, seer Mindretallet ikke tilstrækkelig Føie til her at fravige Udcastet.

Bedtages Slutningen af det til § 12 Bemærkede, er det en Selvfølge, at ogsaa det sidste Stykke af denne § maa udgaae.

Til § 14.

Udvalgets Fleertal har troet, at, naar man dog ved Afstandsbestemmelsen, som billigt er, tager Hensyn til mellemliggende Vand, burde den i Paragraphen indførte „Fjerdingvejs Brede“ forkortes til tusend Alen. Medens Mindretallet formener, at det i den her omspurgte Henseende bør forblive ved Udcastets Bestemmelse, der kun paa meget faa Kjøbstæder finder Anvendelse, har et enkelt Medlem antaget, at det her nærmest burde komme an paa,